

NALEZENÉ NA ZÁKHOŠTÍCH NA STŘEDNÍ ŠKOLE NORTH PLAINS

DENÍČEK

ŠÍLENÝ HOLKY

JAMES

PATTERSON

A LISA PAPADEMETRIOU

COO
BOO

COO
BOO

DENÍČEK ŠILENÝ HOLKY

Přeložil Jakub Kalina

Copyright © 2014 by James Patterson
This edition published by arrangement
with Little, Brown and Company, New York, USA

All rights reserved

Illustrations by Keino

Translation © Jakub Kalina, 2015

ISBN 978-80-7447-806-2

DENÍČEK ŠILENÝ HOLKY

JAMES PATTERSON

a Lisa Papademetriou

Ilustrace Keino

COO
BOO

FOTOLVOV

oko oko

FK

VELKÝ BRATR
TE SLEDUJE!

90 DNI

ZAJÍMAVÝ PŘÍPAD

DÍKY!

Nic takové-
ho jsem
nikdy neviděl

Noto si
piste!

MOJE DIAGNÓZA
ZNI: "PATOLOGICKÝ
ČMÁR!"

Výborhá, Čmárám
Moc Ráda!

MEŠKE
PÝCHO
MAGOR
BLÁTEN
SILNĚ
TRUPL

ČMÁRA-
LI-MY-KY?

ZBLÁZNILA JSEM SE
VIDÍME SE BRZO?

MNĚ SE ZDÁ
NORMÁLNÍ

VY JSTE
GENIÁLNÍ!

PROLOG: A BUDEME VŠICHNI ŠŤASTNÍ

Začínám znovu.

Se svým deníkem. Vlastně se vším.

Tak tě u něj vítám.

A jestli spolu máme kamarádit – a já vím, že budeme – tak bych k tobě měla být úplně upřímná. Vždyť který cvok by lhal ve vlastním deníku? Než budeme pokračovat, je tady něco, co ti musím prozradit.

Tenhle deník jsem si začala psát jako pacientka v „Potrhlově“. Tak tady říkáme psychiatrickému oddělení Nemocnice svatého Augustina v Portlandu ve státě Oregon, kam mě nedávno přijali na desetidenní „pozorování“.

Poslyš, ještě než si začneš říkat, že tohle bude zas jedna z těch příšerných knížek, kde se hlavní hrdinka zblázní a parta jejích trhlých a roztomilých kamarádů v blázinci zmagoří a pokusí se ji zabít, ráda bych podotkla, že to nebyla až taková pakárna. Vlastně se ke mně všichni chovali moc hezky. Dokonce jsem měla pocit, že mě obdivují!

Jinými slovy, pozorovali mě. A já jsem se taky pozorovala. Celé to bylo hrozně poučné. Oni se snažili dohlédnout na to, abych si neublížila, a já jsem se pokoušela přijít na to, proč jsem poslední tři měsíce pořád jenom řvala – hlavně v těch nejtrapnějších situacích, jako třeba když jsme byly s mojí kámoškou Katie u ní

doma a koukaly na Ženy sobě. Úplně jsem se složila, když se Melissa McCarthyová vykadila do umyvadla. Tehdy si Katie začala dělat opravdické starosti, protože to mi vůbec nebylo podobné. Ani trochu.

Zní ti to šíleně?

Já jsem se po těch deseti dnech v Potrhlově rozhodla, že nejsem o moc bláznivější než ostatní děcka. Jenom jsem byla úplně vykolejená – hlavně kvůli mámě, která jedno úterní odpoledne beze slova a bez rozloučení prostě zmizela.

Nejdřív jsem se bála, že se jí stalo něco zlého. Pak jsem se začala bát, že se jí nic nestalo a že se jednoduše rozhodla odejít.

Pořád nevím, jak to opravdu bylo, a z toho by se tak trochu zcvoknul každý (no, vlastně jsem spíš šilela jako veverka, která uvízla v okapu).

Teď už se ale cítím o hodně líp. Pracuju na tom, abych zase byla šťastná. Moje nejlepší kámoška Katie toho o štěstí v poslední době přečetla hodně – knížky jako Jak na štěstí (ano, jsou to v podstatě návody). V některých z těch knížek se píše, že se máte překonat a začít zkoušet nové věci. Psaní do deníku by podle nich taky mělo pomoci.

Teď, když mě prohlásili za „duševně zdravou“, začíná to všechno vážně vypadat o dost líp.

ČAU! PUSU A TŘPĚTVĚ
ROŽOVĚ ♥♥♥ A VSECHNO
TO OSTATNÍ, CO ŘÍKAJÍ
NORMÁLNÍ HOLKY!

KAPITOLA 1: ROZPOJENÉ NÁRODY

Říkají mi Mešuge Clarková.

Můj příběh se z velké části odehrává v městečku North Plains kousek od Portlandu. Za městem je obchod se zbraněmi, který každý rok před začátkem školního roku pořádá velký výprodej s heslem „Zpátky do školy“. (Já jsem proti zbraním.) Každý rok v srpnu se v našem městě konají největší cibulové slavnosti na světě. (Já jsem pro cibuli.) Většina lidí tady nosí tenisky Nike, protože jsou pyšní na to, že Nike má centrálu právě v Portlandu. (Já mám radši Uggy, ale nemůžu říct, že bych byla zásadně pro nebo proti botám.)

A teď ti představím hlavní scénu: naši střední školu! Nejspíš si dokážeš představit, jak vypadá.

Po chodbách se producírují nejružnější zjevy: sportovci, šprti, emáči, samotáři, barbíny, gotici, burani, lolitky, zhulenci, samotáři, krasavci, troubové, hateři, herečky, učitelé a mučitelé, zombíci, roboti, fanoušci Glee, modelky, libertariáni, aktivisti, hipsteři a – mí nejlepší kámoši – Panoptikum.

Přesně tak. Říkáme si Panoptikum. Moje nejlepší kámoška Mozkovna (Katie) jednou přišla s tím, že by bylo fajn dát naší partičce *mnohem horší* název, než by kdokoli z těch cvoků u nás ve škole dokázal vymyslet.

Nepřipomíná ti to tak trochu tvou vlastní školu?

Sheldon's
NEVY-
CHAT!

MAMI, TATI,
JSEM
HEREČKA!

KOPÁL

Činění TULE

HIPSTER

HATEŘ

Všeobecný
nešťavárna

"TADY VIDÍTE NĚKOLIK
RŮZNÝCH DRUHŮ
ŽIJÍCÍCH POSPOLU

V NEPRÁTELSKÉM
PROSTŘEDÍ."

GARBINY
HIPSTERY
LOUFAŘ
AKTIVISTI
BUBANÍ
ATP.
ATR

SPORTOVCI
ŠPRTI
KRASAVCI

ŠKOLA
JE SRAN-
DA!

VĚDĚNÍ ŠKOLY
NEODPOVÍDÁ ZA
ZTRACENÉ NEBO
UKRADENÉ RUCE.

ŽENA
KROVÁČO
IQ

Ženka
BARBIE
v divném oblečení
"TRÁVE
V PRODEJI"

HLAVNĚ...
NAJÍT...
MOZEK...

Bojuju za
recyklaci
kancelářských
sponek.

Já už je
recykluju-
v weber!

CHLEMTY
CHLEMTY

Pat Tool
Přístředek
z mozkoviny

KAFÉ
S NĚM PŘIJDETE NA ŠKOLNÍ
OPROVĚDY RYCHLEJI!

Ten strop je
tak krásnej
kámo!

HYEZ
TAKA

GOTIK

A když už jsme přišli na Panoptikum, každý z nás si taky vymyslel svou vlastní trapnou přezdívku. Myslím, že se nám to docela povedlo:

Mozkovna je z nás všech nejchytřejší. Je to členka Mensy a rozhodla se, že u nich v rodině bude první, kdo vystuduje vysokou. Už si dokonce poslala přihlášku na Yale – o dva roky dřív. Neustále dře jako kůň a pak běží domů postarat se o svoje tři mladší bráchy. Její rodiče pracují na směny, takže mají v domě skoro pořád nepořádek.

Hana se rozhodla, že si bude říkat Jarní závitek (zkráceně Rolka), protože někteří troubové na ni pokřikují rasistické poznámky. Má asi tisíc zájmů, ale škola k nim teda nepatří, což její rodiče těžce nesou. Paul má všude po těle bedary, takže mu nikdo neřekne jinak než Bedar. Hrozně se bojí, že skončí jako instalatér jako jeho táta. Peter je sportovec a navíc věřící, takže mu říkáme Tim podle Tima Tebowa. Taky je to fakt krasavec.

Prkno, vlastním jménem Beverly, má nadváhu, ale současně nemá žádné prsa, což je tragicky neobvyklá kombinace. Má dost síly na to, aby ti utrhla hlavu. Ale ne že by to chtěla udělat. Je to ta nejhodnější holka, co znám.

A pak jsem tu já, Mešuge.

Tak teď už znáš celou naši bandu. Možná si říkáš, že když je v naší škole tolik různých lidí, tak určitě musíme někam zapadnout, jenže my nezapadáme. V naší škole totiž všechny ty skupinky – říkáme jim národy – spolu soupeří. Sportovci nesnáší šprty. Barbíny nenávidí gotiky. A tak dál. Já a mí kámoši jsme se ale rozhodli, že s tím něco uděláme.

PANOPTIKUM

NASTUP!
NASTUP!

John &

Vědli jste, že
jehlový podpatek
dokáže na jeden
člunec mít páteř větší
stejnou silou jako
přidat o hmotnosti
1500 liber?

Co by si na sebe
vzala Wévo dhyne
z Cambridge?

Xtily, nebo
jehly?
Na pohovor
na Yaleu?

KATIE
ALIAS
MOTKOVKA

Mnohem
všitečnější
než málika!

Nechci, abys
mě křestila...

Všimně, prosím,
ne dělej mi
na obličejí takik
bedárů!

Hele, to není tak zlé.
Křestíš mi ještě
jedem obrádek?

Mia jo!
Více
Yo-Yo
MIA
HANA
ALIAS
ROLKA

PAUL
ALIAS

BEAR

BEVERLY
ALIAS
PRKNO

PETER
ALIAS
TIM

Váhled
"10"
NEREČE
SOMPTOSTI

KARNE KRAJČE

skutečik Beverly

A nakonec já
Mešuge

Opovž se mě
nahreslit jako
SMALLIKA
Sakra, ona to
stejně udělala

Vic ti toho
o sobě
řeknu postupně
Protože takle je můj
deník, takže jsem
tak trochu... hlavní
postava.

NAPROSTY
MAGAR

BLAZEN
JILENEC
CUOK

Je pondělí a venku prší, takže na chodbách je mokro.

Kopáč Whitlock prošel okolo mojí skříňky a přátelsky mě pozdravil.

Jeho rodina vlastní místní pohřební službu. V nabídce mají všelijaké různě vymazlené rakev ve stylu Las Vegas a za dvě stovky navíc vám Kopáčův táta na pohřbu zazpívá *Love Me Tender* v kostýmu Elvise. Takže je docela pochopitelné, že Kopáč je trochu magor.

A pak je tu ještě jedna věc: Kopáčův starší brácha před rokem zemřel při autonehodě. Měl krásnou rakev. Ale já se přesto po každé začnu celá třást, když si na Andyho Whitlocka vzpomenu. Nechtěla bych být mrtvá. (Ale vlastně to nevím tak úplně jistě, protože spánek mám moc ráda.)

Spíš asi nemám ráda konce. Jsou tak... konečné.

To je možná další důvod, proč jsem si začala psát deník. Zbožňuju začátky. Hlavně začátky – a druhé šance.

A taky krátké kapitoly. Takže si myslím, že už víš všechno, co potřebuješ. O mně. O mých kamarádech. A o naší škole.

V podstatě je to tam stejné jako v blázinci.

Jenom dostáváme víc úkolů.

KAPITOLA 2: JAK PŘEŽÍT TŘÍDNICKOU HODINU (A ZBYTEK DNE)

Sedím v naší třídě, čmárám si a přežívám.

Ještě před chvilkou jsem si četla *Pýchu a předsudek*. Hrozně se mi to líbí. Ta Janie Austenová je skvělá.

Teď si představuju, jak se ve svojí osobní verzi *Pýchy a předsudku* seznamuju s klukem. Jmenuje se Laurence Darcy, je to mladší brácha Fitzwilliama Darcyho, známého spíš jako pan Darcy, a je tak okouzující a britský a austenovský, že si připadám jako ve třídním nebi!

Povídáme si spolu na plese na panství Netherfield.

Laurence Darcy je úžasný. Zbožňuju ty vzletné způsoby devatenáctého století!

Hmm. Asi jsem se zamilovala. Uvidíme.

Laurence Darcy mě provázel během zbytku třídnické hodiny a, jen si to přiznejme, vlastně i po zbytek vyučování až do oběda.

Složte zbraně, vy všichni učitelé, barbíny a hateři, říkám si cestou do jídelny. Okamžitě mě do nosu udeřila masně páchnoucí připomínka, že skoro všechno, co v jídelně nabízejí, si dopřálo dlouhou a luxusní koupel v přepáleném oleji. Je to děs. Aktivisti požadují salátový bar. Sněte dál, aktivisti. Vážně obdivuju jejich energii a zápal pro lepší zítřky!

Zamířila jsem se svým hnědým pytlíkem do Panoptikálního rohu. To je stůl, kde každý den sedávám se svými nejlepšími kámoši. Je od něj dobrý výhled na parkoviště. Když jsem došla až ke stolu, všimla jsem si, že jeden hater – Marty Bloom – se snaží nacpat Beďarovi něco do obličeje. Beďar uhýbá, ale už má tak zakloněnou hlavu, až se začínám bát, že mu krk praskne jako gumový náramek.

„No tak! Vy příšery většinou nezavřete držku ani na chvíli!“ hartusí Marty.

„Odpal od něj, Marty,“ říkám. Na Beďara si dovolujou tak často, že už se ani nebrání. Tvrdí, že je na to zvyklý, ale já ne. Já to vážně nesnáším. „Dej mu pokoj!“

Marty překvapeně couvá.

„Vždyť jsme jen tak blbli,“ brání se a šfouchne Beďara do ruky.

Možná to myslel dobře, ale Beďar zkrivil obličej bolesti. „O co ti jde, Maggie?“

„Jsem Mešuge, nepamatuješ? A Beďar je můj kámoš. Tak na něj nesahej.“

„Soucit a respekt, lidi!“ vložila se do toho Rolka, která přišla až po mně.

„Má pravdu,“ přikyvuju.

„Tak by to udělal Ježíš,“ přidává se Tim, který to sice trochu přehnal, ale zase ne tak moc. Sedá si vedle Beďara, aby si na něj Marty už nedovoloval.

Marty přimhouřil oči. „Přesně proto ti každé chce rozmáznout koláč v ksichtě,“ vyprskl a odkráčel. „Dlužíš mi za něj tři doláče!“ houkl ještě na Beďara přes rameno a rozřehal se.

Beďar se podíval do talíře před sebou. „Nesnáším koláče,“ řekl tiše. Rolka mu podala štos ubrousků, aby si mohl z obličeje utřít broskvovou marmeládu.

To už k nám přišla i Prkno, která Beďara objala svými tlustými pažemi. Hned nato se k ní přidala i Rolka, pak Tim a nakonec já.

„Všechno v pohodě?“ zeptala se přicházející Mozkovna. „Proč se všichni objímáme?“ Na odpověď ale nečekala – položila svůj tác a šla k nám.

A proto mám svoje kámoše tak ráda. Protože se nebojí objímat se všichni najednou uprostřed jídelny, i když to znamená, že na nás všichni zírají.

KAPITOLA 3: DEPRIVACE

Po nějaké době, která se sice zdála jako deset let, ale pro mě přesto byla krátká, jsme se přestali objímat a usadili se ke stolu. Na oběd nám zbývalo čtvrt hodiny. To je dost času, když přeskočíme žvýkání a začneme jídlo rovnou inhalovat.

„Hele, při tom objetí jsem dostala takovej nápad,“ oznámila nám Rolka.

JÁ: ROBOVNICE.
BLAZNIVKA.

ŠIKANOVANÁ.
Tlustoška

Útenka skloní
kapsle - Hrděčka jojo.
Samotářka. Občas hysterka.

„RELATIVNĚ“
NORMALNÍ.
ČLENKA MENŠY.

EX-GOTICKA
(třím šelmy / oklady
blběm / laičkěho roka
než jsem stránila
černou ríšku.)

Stylord
kočka

POBOŽNÝ
športovec a krasavec

Geek. Šikanovaný.
Trouba. Ex-Zombík

„K operaci Štěstí?“ uhodla Mozkovna a Rolka přikývla.

„Říkám tomu Ruce na fotbalovém hřišti,“ pokračovala Rolka.

„Už teď to zní suprově,“ vyhrkla Prkno.

„Celá škola se na pět minut chytí za ruce,“ vysvětlovala Rolka a já se jí pohledem zeptala, kdo je tu jako mešuge.

Beďar ale vypadal, že se mu to taky líbí. Naklonil se dopředu.

„A co pak?“

„Třeba si můžeme dokola poslat stisk ruky,“ dodala Rolka. Propána. To je tak... praštěný.

„Ehm...“ začala jsem, ale Beďar mě přerušil.

„Myslím, že hlavní věc tady bude občerstvení.“

„Občerstvení mě nenapadlo,“ přiznala Rolka.

„Každopádně to má určitý potenciál,“ prohlásila Mozkovna, ale Tim zakroutil hlavou.

„Trenér Struthers nesnáší, když mu někdo šlape po ‚jeho‘ trávníku,“ připomněl nám. „Pošle na nás celej tým.“

To je pravda. Trenér Struthers s tím trávníkem hrozně nadělá. Jednou jsem se šla kouknout na trénink na Tima, a když jsem překročila bílou čáru, zahvívádal na mě tak hlasitě, že mi z toho málem praskly bubínky.

Jo. To je jenom jeden z mnoha příkladů tragikomičnosti naší školy.

Je to trochu jako kombinace *Hamleta* a *Žen sobě*.

Dívám se, jak se Beďar šťourá ve svých octových chipsech. To mu není podobné. Většinou do sebe jídlo cpe tak rychle a v takovém množství, že to je jako pozorovat drtičku větví. Když Beďar nejí, znamená to, že se něco děje.

„Víte co? Ten Marty mě fakt rozhodil,“ ozvala jsem se. Pak jsem se zvedla, rozvlnila jsem celé tělo a začala pokřikovat: „Slez ze mě! Slez ze mě! TAK SLEZ!“ Většinou mi to pomůže se-
třást nepříjemné a hnusné pocity, ale na druhou stranu mi to moc nepomáhá zbavit se nálepky naprostého cvoka.
„A vůbec, proč je Marty tak nenávistnej?“

zeptala se Prkno, přestože nečekala odpověď.

Já jsem ale Prkno překvapila svojí odpovědí. „Protože,“ zakřehnila jsem se na ni, „je *deprivovanéj*.“

„To je ono,“ řekla Rolka a Tim zakřehotal: „A je to tady!“

„Tak jo.“ Mozkovna si odfoukla ofinu z čela. „Tak jdem na to.“

No jo, je to tak – nastal čas na další kolo naší oblíbené hry: DEPRIVACE!

Cíl: Sklidit největší politování ze všech.

Jak na to: Vyprávěj, kdy se tvůj život ocitl vážně v troskách.

Nakonec jsme za vítěze prohlásili Beďara.

Během posledních deseti vteřin obědové přestávky vysál všechny čipsy i vysokooktanovou kolu.

Tak poznám, že můj kámoš je v pohodě.

DEPRIVACE!

MEŠUGE

Protože její pěstounka je alergická na mléko, MEŠUGE je deprivovaná z nedostatku **sýta**.

Prosím, pane, mohu dostat drobeček zedaru?

Ne. Jsi DEPRIVOVANÁ.

PRKNO

Protože Prkno nemá peníze, je deprivovaná z toho, že si nemůže dovolit chodit do **luxusní** posilovny. **Nikdy** nezišká zlatou medaili ve **vzpírání**.

Nikdy nebude na krabici kukuřičnejch křupek!

TIM

Vzhledem k tomu, že si při fotbale nedávno ztříhl nehet, má teď nulovou šanci, že by někdy mohl svou ruku nakřovat k focení. (Nijak mu to ale nejspíš nebrání v tom, aby fotl prádlo pro **Calvina Kleina**)

Nikdy ze mě nebude koncertní pianista. Jsem z toho **TAK** deprivovanéj.

BEĐAR

Protože jeho otec pracuje jako instalatér, Beďar trpí deprivací z toho, že zná obsah jímek většiny lidí.

TA HRŮZA! TA HRŮZA!
NIC Z TOHO NECHCI VIDĚT!

ROLKA

Rolčini rodiče mají sice spoustu peněz, ale stejně odmítají platit za kabelovku. To je **DEPRIVACE**.

Rolko! Vdělej si úkoly!

Už jsem je udělala.

Ale to se nedovím, kdo vyhrál dětskou **MISS!**

MOZKOVNA

Milovnice módy Katie je deprivovaná z toho, že si nemůže jen tak koupit svatební šaty od **Very Wangové**.

To se vážně musím vdávat? Nemůžu si je vzít jen tak do školy? Nebo zápoř na ples?

KAPITOLA 4: LÁSKA A CHEMIE

Přerušíme tento deník kvůli mimořádné zprávě: Na chemii s náma chodí nový kluk!

Stojí před tabulí a rozhlíží se velkýma modrýma očima po třídě, jako by nevěděl, kam si má sednout. Kouše si nehty, je fakt rozkošně nervózní. V rámci naší operace Štěstí se mu jdu představit.

„Vítej na naší škole!“ říkám. „Všichni si tady pomáháme. Naše motto zní: ‚Jsmo v tom společně!‘“ (Motto naší školy ve skutečnosti říká: „Vedeme studenty k úspěchu v měnícím se světě,“ ale to mi zní tak trochu zlověstně. To moje je lepší.)

„Ehm, díky.“ Rozpačitě se zasmál. „Půjdeš si sednout?“

„No jasně, ale já už na laborcky mám dvojici.“ Ukázala jsem na Prkno, která seděla u černého laboratorního stolu s otevřeným sešitem a perem v ruce.

„Ahoobj!“ křikla Prkno s nevysvětlitelným britským přízvukem.

„Aha, tak proč si k ní nesesedneš?“ odpověděl ten nový kluk, což mě trochu zarazilo. Ale nejspíš tím jenom chtěl říct, že si můžeme popovídat o přestávce, a tak jsem zamířila k naší lavici.

„Je děsně roztomilej,“ zašeptala Prkno.

„Proč najednou mluvíš s britským přízvukem?“ zeptala jsem se jí šeptem.

„Nemyslíš, že tak zním trochu kultivovaněji?“ odvětila, právě když se ten nový kluk postavil před tabuli a *zahájil hodinu*.

Aha, tak takhle to je – to není nový kluk. Je to *nový učitel*.

Úplně vidím před očima, jak se mi rychle zhoršuje známka z chemie.

„Ehm, dobrý den. Jmenuju se Winston Quinn.“ Když začal psát na tabuli, křída příšerně zaskřípala. „Jejda,“ řekl a začal znovu, jenže to se mu křída zase zlomila. Vrhł se pro ni pod stůl, a když se narovnal, byl celý červený. Zhluboka se nadechl a prohlásil: „No, to je jedno, můžete mi říkat Winnie.“

„Kde je paní Donaldsonová?“ křikl ze zadu Langston Connors.

„Ehm... já...“ Winnie ještě víc zčervenal a odhrnul si blondátou ofinu z čela. Přísahala bych, že vypadá nejvýš na šestnáct. „To vám bohužel nemohu říct.“

Ve třídě to začalo hučet.

„Ehm, mohli byste... můžete... uklidněte se, prosím,“ koktal Winnie a podivně přitom máchal rukama.

Takhle se nikam nedostane, pomyslela jsem si. Bylo mi ho dost líto, když se posadil za svůj stůl a nervózně se podíval na hodinky. Pak se znovu začal rozhlížet po třídě, ale mně došlo, že se nekouká jenom na studenty. Prohlížel si stěny, lavice, dokonce i strop, jako by viděl školní učebnu poprvé v životě.

Všichni si pořád ještě povídali, ale teď hlavně o tom, že učitelka už se nevrátí, že Winnie je náš nový učitel a že v předních řadách už se nemusí obávat prskání paní Donaldsonové.

Já jsem si mezitím všimla, že Prkno se šíleně zabouchla.

Já se do učitelů nezamilovávám, ale je mi naprosto jasné, jak se

to Prkno stalo. Ten andělský pohled, růžové tvářičky a chlapecký účes.

Představuju si Prkno a Winnieho na rande. Kam by asi tak šli? Nejdřív do posilovny a pak do přírodovědného muzea?

Winniemu se nakonec povedlo všechny uklidnit a začal s docházkou. Když řekl Margaret Clarková?“ zvedla jsem ruku a odpověděla jsem: „Všichni mi říkají Mešuge.“

Usmál se s dólíčky ve tvářích. „Tak dobře, když na tom trváš. Takže Mešuge.“

„Kamarádi jí říkají Mešu,“ zavrlikala Prkno. Pořád s britským přízvukem.

„Tak já si píšu, Mešu.“ A opravdu si to zapsal. Začínám mít takové tušení, že Winston Quinn bude neuvěřitelně cool učitel.

KAPITOLA 5: PANÍ MORRISOVÁ, PES A JÁ

Když jsem přišla domů, čekala na mě paní Morrisová s podnosem plným sušenek. Měla jsem pocit, jako by mi zase bylo šest... až na to, že když mi bylo šest, nikdo na mě se sušenkami nečekal. Ale teď jsou tady, čerstvé a výborné! Paní Morrisová je moje pěstounka a já ji mám ráda a ona má rada mě, ale moc najevo si to nedáváme.

Vážně mě dojalo, že se kvůli mně pustila do pečení sušenek. Když zamířila k lednici, aby mi podala sojové mléko, vyskočila jsem ze židle.

„Já to udělám, paní Morrisová,“ řekla jsem jí. Nechtěla jsem, aby se mnou měla tolik práce.

Jo, říkám jí paní Morrisová. Kdysi mě požádala, ať jí říkám Roberto, ale já prostě... nemohla. Myslím, že se jí trochu ulevilo. Takhle nám to vyhovuje. Paní Morrisová má sladkého starého huňatého pejska, který se jmenuje Morris. Říká, že dřív býval v televizi slavný kocour Morris. Morris vypadá trochu jako mop bez násady. Možná to má v rodokmenu.

Paní Morrisová má taky dceru Marjorii, která se poflakuje v losangelském smogu. Chtěla by se stát herečkou, zpěvačkou, skladatelkou nebo scénářistkou, ale pracuje v kavárně a v telemarketingové firmě.

Marjorie volala těsně před večerí. Telefon jsem vzala já a hned jsem na jejím hlase po-

znala, že se něco stalo. „Ehm, no, teď asi nebude mít čas,“ mumlala jsem, jenže co se týče Marjorie, paní Morrisová má nejspíš nějaký šestý smysl („Poznám flákače!“), a tak se zeptala: „To je moje dcera?“ a já jsem jí podala sluchátko.

„Marjorie!“ vyhrkla paní Morrisová do sluchátka s úsměvem od ucha k uchu. „Už se nemůžeme dočkat, až tě uvidíme... ale, co-pak je. Aha. Hm.“ Úsměv paní Morrisové spadl ze rtů až na podlahu. „Chápu. Ne, jistě že tomu rozumím. Samozřejmě. Dobrá, Marjorie, tak někdy jindy...“ A pak přerušila spojení a opatrně odložila sluchátko do držáku.

Ticho v kuchyni bylo tak husté, že byste v něm mohli plavat. „Takže příští víkend nepřijede?“

Paní Morrisová se zhluboka nadechla. „Tentokrát ne,“ odpověděla. „Chce si vzít jednu nebo dvě směny navíc, aby měla na nájem. Ale až ten scénář prodá, tak už si s ním nebude muset dělat starosti, ne?“ Pak si paní Morrisová začala pískat, což znamená, že je opravdu, ale opravdu zklamaná.

Morris si odfrkl.

Já Marjorii skoro neznám... moc dobře ale vím, že ji nesnáším za to, že paní Morrisové pokaždé zlomí srdce.

KAPITOLA 6: SEZNÁMENÍ S HOLDENEM CAULFIELDEM

Paní Morrissová nám k naší neuvěřitelně brzké večeři udělala míchaná vajíčka. Abych jí pomohla, připravila jsem palačinky bez mléka. Hrály jsme si, že jsme v restauraci a podáváme dvě Dřevorubecké snídaně číslo šest. Dokonce jsem nám vylepšila talíře několika plátky jablka.

„Verno – sklidit jedenáctku!“ nakázala mi paní Morrissová, když jsme dojedly.

„Jdu na to, Trixie!“ Uklidila jsem nádobí do myčky a utřela stůl hadříkem. Pak, protože jsme přece byly v restauraci, jsem zvedla židle na stůl a zametla jsem podlahu. A když už jsem v tom byla, tak jsem ji tak vytřela. Proč ne?

„Výborně! Hygienik by měl radost,“ pochválila mě paní Morrissová s úsměvem. Těší mě, když ji vidím veselou.

Pak jsem vyběhla do svého pokoje, protože jsem si chtěla do školy podruhé přečíst *Kdo chytá v žitě*. Paní Olssonová by nejspíš vylétla z kůže, kdybych jí to řekla, ale já se na angličtinu nikdy neučím. Místo toho si každou knížku přečtu dvakrát. Poprvé ji rychle proletím, protože jsem hrozně zvědavá, co bude dál, a chci se přesvědčit, že to dobře dopadne. Podruhé si teprve celý příběh vychutnám a taky si vždycky všimnu něčeho nového.

Když vejdu do dveří, u mého stolu sedí Holden Caulfield. Sa-

možřejmě si ho jen představuju, ale i tak. Pozoruje mě, a když ho pozdravím, odpoví: „Čau, co děláš v mém pokoji?“

To zní trochu divně, ale když se rozhlednu, vidím, že na stěně visí místo mého plakátu Nicky Minajové vlaječka školy v Pencey a namísto růžového koberce typického pro celý dům paní Morrisové jsou na podlaze dřevěná prkna. My jsme opravdu v jeho pokoji!

„Jak se má tvoje sestra Phoebe?“ ptám se.

„Zrovna má chřipku, ale z toho se dostane. Co paní Morrisová?“

Jsem *naděšená*, že ví o paní Morrisové! „Má se skvěle!“ odpo-

vídám a sedám si na postel. „Teda, spíš celkem dobře. Víš, trápí ji roztroušená skleróza. Občas se celá třese. Musí si vzít chodítka a občas dokonce kolečkové křeslo. A má trochu chatrný srdce.“

Koušu se do rtu. Hrozně nerada mluvím o zdraví paní Morrisové. Trochu mě to děsí. „Hele, když už seš tady, nechceš mi trochu pomoci s úkolem?“

Vypotila jsem do sešitu něco o „dospívání“ a „ztrátě nevinnosti“. Pokusila jsem se používat slova, která má paní Olssonová ráda. Víš, *ostrakizovat* a *perspektiva* a *konfrontace* a blablbla.

„Jsi v pohodě, Mešuge?“ ptá se Holden po chvíli. „Děláš mi starosti.“

Holden má spoustu svých problémů, takže si nepotřebuje přidávat ještě ty moje. „Abych řekla pravdu, Holdene, taky mi děláš starosti.“

Hele, Holdene,
dokážeš vyjmenovat
sedm hlavních témat
v Kdo chytá v žitě?

Já asi
nevědnu ani
jedno.

No jo,
to jsem si
myslela.

Holden zadržel dech, jako bych na něj chrstla sklenici vody. Vzdychl si a podrbal se v krátkých šedých vlasech na spáncích. „Dopadne to se mnou dobře?“ ptá se znepokojeně.

Vážně mu chci říct, že ano, jenomže to nevím. Ze závěru knížky se to tak úplně nedá říct. A tak místo toho povídám: „Opravdu v to doufám, Holdene. Jsi jeden z mých nejoblíbenějších knižních hrdinů.“ Pak jsem se přesunula na okraj postele a zlehka jsem ho líbla na tvář.

On se trochu pousmál, ale v očích měl pořád smutek. Vzala jsem ho za ruku a chvíli jsme tam jen tak beze slova seděli. Nakonec jsem otevřela svoji (nebo spíš jeho) knihu a začala jsem číst. A když jsem zvedla hlavu, byl pryč.

Říkám si, jestli to tentokrát skončí jinak. Pokaždé když něco čtu, zvlášť když to končí smutně, tak trochu doufám, že podruhé najdu na poslední stránce nový, šťastný konec.

Tak například teď zrovna pracuju na novém závěru série Stmívání. Musím přiznat, že se mi všechny díly líbily. Jestli podle tebe kvůli tomu patřím do roku 2012, tak ať.

KAPITOLA 7: V KLUBU

Nevšímej si mě, zrovna vyřáším do tenisového klubu. No jo, chodím tam dost často. Ne, tenis nehraju. Většinu času trávím v restauraci. Je to hrozná legrace!

Promiň, takhle začnu mluvit pokaždé, když odcházím do klubu pracovat. Je to naprosto neovladatelné a většinou s tím přestanu, až když si mě Mozkovna začne dobírat.

Dojíždíme do klubu autobusem, když nás potřebují, což je v sezóně dost často, ale jindy zase tak často ne. Ale bereme to, co je.

Autobus na zastávku přifuněl v oblaku oxidu uhelnatého. „Na,“ podala jsem Mozkovně dvě zmuchlané dolarové bankovky.

„Jaks to poznala?“ zeptala se a zastrčila si dlouhé blond vlasy za ucho. Mozkovna je jedna z nejhezčích holek ve škole

a naprostý módní maniak. Všechny svoje peníze utrací za oblečení, takže jí nikdy nezbyde na autobus.

Moje nejlepší kámoška se začervenala a řekla: „No jo, nezbylo mi, jenomže tahle šála byla ve slevě a...“

„Je úžasná. Vrátiš mi to cestou

domů ze sprostného.“ Mozkovna si v klubu vždycky vydělá balík. Skvělý vzhled + vytríbené chování = pořádný prachy. Já vydělávám o dost málo.

Když jsme přijely, obklopily nás dva druhy lidí – ti, co v klubu pracují, a ti, kteří tam chodí hrát. Členové klubu jsou většinou v pohodě, ale já se před nimi stejně cítím tak trochu ošuntěle. Oni úplně září. Mají bílé a rovné zuby, lesklou pleť a jejich oblečení vždycky vypadá, že je úplně nové.

Lidi, kteří tam pracují, jsou jako já a Mozkovna. Trochu depri-
vovaní. Většinou na mizině.

Já obvykle začínám v kuchyni, ale jakmile se plac zaplní, pomáhám Mozkovně obsluhovat. Takže když jsem připravila všechny oblohy, popadla jsem bloček a tužku a zamířila ke stolu číslo 16, kde – překvápko – seděl Marty Bloom s celou svojí rodinkou.

Je to zvláštní, vidět Martyho tady místo ve škole. Jeho sestra se o něj opírá, jako by si myslela, že to je ten nejskvělejší brácha na světě. Jeho máma rozdává úsměvy na všechny strany a jeho táta vypadá jako ten typ, co pořád někoho plácá po zádech. Působí docela mile, a když si objednávají, Martyho máma se omlouvá za to, že chce omáčku na stranu, což je podle mě roztomilé.

A to mě vede k jedné otázce. *Proč je Marty Bloom tak nenávidný?*

Nesla jsem džbánek vody ke stolu číslo čtyři, když vtom jsem málem vrazila do Martyho, který šel na záchod. „Čau, Maggie,“ řekl. „Sluší ti to.“

Zastavila jsem se. Byla jsem moc překvapená na to, abych se zmohla na poděkování nebo upozornění, že se přece jmenuju Mešuge. Zato on ani nezpomalil – klidně zapadl na záchod, jako by tahle poklona byla ta nejpřirozenější věc na světě.

Nevím, co si o tom mám myslet. Že by litoval toho, že mučil Beđara? Nebo se blíží zombická apokalypsa?

Nebo to prostě znamená, že mi ta černá sukně a zástěra vcelku sluší?

KAPITOLA 8: TADY SE NIKDY NIC NEZMĚNÍ

Dneska byl ve škole významný den – k obědu byly bramboráčky. Samozřejmě jsem si jich několik vzala, pak si vybrala džus a šla za Beďarem k našemu stolu. Beďar měl na svém tácu dvě koly, flák masa a horu smaženého škrobu – hranolky, bramboráčky a dva pytle chipsů.

Když jsme procházeli okolo stolu haterů, vrhla jsem na Martyho úsměv. On mi úsměv vrátil, pak se zavrtěl na židli a vzápětí už Beďar padal k zemi a jeho tác udělal ve vzduchu trojitě salto. Směs hranolků a koly zasypala Jennu McClueovou – vrchní barbínu a občasnou holku Martyho Blooma. Ta zaječela těsně předtím, než jí na prsa s mlasknutím dopadla Beďarova sekaná. O necelou nanosekundu později v jídelně propukla zuřivá bitva a jídlo létalo do všech stran.

„Poslouchejte mě!“ zakřičel Tim. V jídelně zavládlo ticho. Všichni přestali házet a otočili se k Timovi. „Koukejte, já vím, že to je sranda, ale... není správný takhle plýtvat jídlem, když jiní lidé na světě hladoví.“

Tim vždycky myslí na chudé lidi, dokonce i když okolo něj létá bramborová kaše. Je pěkné, že mu záleží na ostatních, jenom si nejsem jistá, jestli v tom není sám.

„Nebylo by lepší, kdybychom se všichni podělili o to, co máme, místo abychom s tím po sobě házeli?“ zeptal se Tim. „Nebylo by...“

prší hrášek!

KUŽU SE PŘED
PLASTOVÝM KEM.

McClusová
obalená
sekanou!

RAKETOVÁ BRAMBOROVÝ KAS

SPAGETOVÝ
ÚDER!

KYBI PRSTY

BRAMBORÁČKY

PAJLÍKOVÉ
NAPÁJENÁ
PIZZA

chlebové
bombardování

Ano, to, co se Timovi rozpláclo na čele, byl opravdu hot dog s chilli. Všichni se radostně rozkřičeli a vrátili se k přerušené bitvě.

„To jsem byl vážně tak otravný?“ zeptal se Tim, když si z blondatých vlasů vytahoval fazolky.

„*Vůbec ne!*“ prohlásila Prkno loajálně, právě když Beďar pokýval hlavou: „No jo, kámo, příšerně.“

Tim se na mě podíval, abych je rozsoudila. „Vždycky není ta správná chvíle na otázku, co by udělal Ježíš,“ poznamenala jsem.

Rolce na hlavě přistála nějaká zelená hmota. „Fuj!“ vyjekla, a než jsem ji stačila zastavit, mrskla moje bramboráčky směrem ke stolu sportovců.

Beďar popadl dvě lahvičky kečupu a vymáčkal jejich obsah na stůl sportovců. Jedna z barbín se vrhla na Mozkovnu, která jí chrstla do obličeje skleničku ovocného punče. Dokonce i Tim začal vrhat kousky smaženého tofu, jako by to byly házecí hvězdice.

Páni. Tak my se tady snažíme dát všechny národy dohromady... a nakonec místo toho vyvoláme takovouhle bitvu. A nejdivnější na tom je, že se všichni náramně bavili. Jako by se nám povedlo dosáhnout cíle operace Štěstí... nějakým zvráceným způsobem ve stylu *Hunger Games*.

Ale pro začátek to není špatné, ne?

KAPITOLA 9: UKŘÍŽOVÁNÍ TIMA

Druhý den jsem do školy přišla ve starých džínách a svetru, kdyby někoho při obědě zase napadlo házet jídlem. Vydala jsem se hledat Mozkovnu a nakonec jsem našla celé Panoptikum shromážděné u Timovy skříňky.

„Kde to sebrali?“ ptala se Rolka.

„Páni, to vážně vypadá jako ty,“ přidal se Bedar. Sáhl na zakrvácený hřebík v Ježíšově v ruce. Nechci být neuctivá, ale ta soška vážně vypadala dost podivně, jako by ji vyrobil některý z těch vězeňských umělců, o kterých občas píšou v novinách.

Tim měl stejný výraz, jako když ho zasáhl do čela hot dog. Vzala jsem ho za rameno. „Ten hot dog mi stačil,“ řekl Tim.

„No tak, koukni se na to z té lepší stránky,“ těšila jsem ho. „Aspoň si nemyslí, že jsi jako Satan.“

„Kdybych byl jako Satan, dali by mi pokoj,“ poznamenal Tim.

„To je pravda,“ uznal Beďar. „Od teď budu všichni víc jako Satan.“

„Já budu požírat duše!“ křikla Rolka.

„Jenom když mě necháte házet lidi do ohnivého jezera.“ Prkno ukázala na toho děsivého Ježíše. „A začnu s tím, co tohle vyrobil.“

„Počkejte, lidi,“ brzdila jsem je a zvedla jsem Ježíše do vzduchu. „Vlastně to vypadá docela dobře. Mohl by to být náš maskot.“

„Oblíknem ho na Halloween,“ navrhla Mozkovna.

A hned jsme začali přemýšlet, co té sošce oblečeme. Já jsem přišla s laboratorním pláštěm a einsteinovskou parukou, ale Rolka tvrdohlavě trvala na kovbojovi. Prkno říkala, že vyrobí malý klobouček.

A tak jsme něco divného a děsivého proměnili v něco divného a veselého.

Aspoň trochu.

KAPITOLA 10: TO JSEM NEČEKALA

„Ty máš ale kliku!“ zašeptala Prkno, když uviděla ten vzkaz. (Mimochodem, na britský přízvuk už zapoměla.)

„To je kvůli tomu, že jsem úplně zvrzala tu písemku,“ odpověděla jsem.

„Skvělej nápad!“

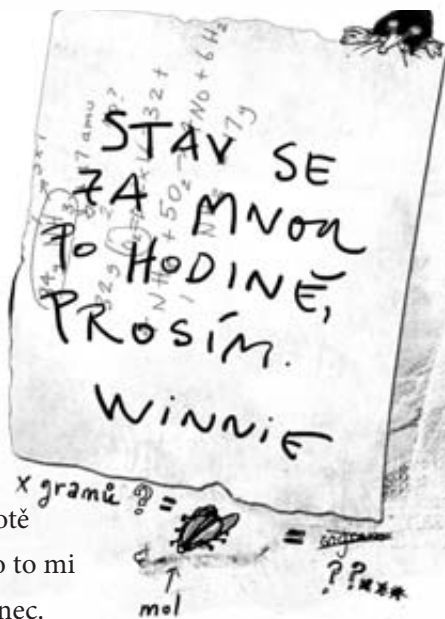
„Cože? Ne! Já jsem to neudělala schválně!“

Prkno se zamyslela, jako by mě pořád podezřívala, že se snažím urvat pár chvil o samotě s naším krásným učitelem. Ale o to mi nejde. „Hmm,“ zamručela nakonec.

Ve skutečnosti se za tu písemku dost stydím. Chemie mi jde většinou skvěle, jenže těch deset dní, co jsem zameškala, mi teď dost chybí. Nechci, aby si Winnie – pan Quinn... Jak mu mám vlastně říkat? To je fuk, prostě nechci, aby si myslel, že jsem pitomá.

„Já nejsem pitomá,“ řekla jsem mu po hodině.

„Cože? Já si nic takového nemyslím.“ Winnie se zatvářil trochu

zmateně. Ostatní zatím postupně odcházeli ze třídy. „Udělal jsem celkem běžnou chybu.“ Pak mi začal psát přímo do písemky, aby mi ukázal, co jsem udělala špatně, a já myslela jenom na tohle:

„Prostě jsem jenom přeskočila jeden krok,“ řekl nakonec.

Když jsem se probírala ze svého snění, došlo mi, že jsem vůbec neposlouchala jeho výklad. Podal mi moji písemku – která teď

byla plná jeho červených poznámek – a když jsem se mu podívala do očí, všimla jsem si, jak jsou okolo duhovky krásně zelenomodré a u středu trochu jantarové. Byla jsem z těch jeho očí tak vedle, že když jsem si od něj písemku brala, nechtěně jsem se dotkla jeho prstů. Tělem mi projel elektrický výboj a začala jsem se celá červenat.

„Ehm, díky,“ zamumlala jsem a vystřelila ze třídy tak rychle, že jsem vrazila ramenem do dveří a rozplácla se na podlaze chodby.

„A vida!“ Mozkovna mě chytila za ruku a pomohla mi vstát. „Jsi v pohodě?“

Príkývla jsem a něco jsem zabručela. Mozkovna mi vrazila

do ruky výtisk *Na rovinu* – což jsou školní noviny, kterým ona samozřejmě dělá šéfredaktorku. „Hele! Jsou ještě teplý z tiskárny! A koukni na titulku!“

„Winstonu Quinnovi je šestnáct?“ zeptala jsem se.

„Teď už sedmnáct,“ odpověděla Mozkovna. „To je super, ne?“

Super? Možná. Ale možná je to jenom divné. Takže

jsem se právě zabouchla do učitele, který je... stejně starý jako já? Je to snad v něčem lepší? Nebo horší? A jak jsem mohla zapomenout, že Prkno už je do něj zamilovaná až po uši?

Nejsem si jistá. Vím jen to, že mě teď přepadají škodlivé myšlenky a že netuším, jak se jich zbavit.

I kdybych chtěla.

KAPITOLA 11: TRAPAS

JNM!

Jsem naprostej magor!

Kecám. Jo, já vím, že jsem byla v blázinci a že mi říkají Mešuge a tak, ale vlastně si myslím, že jsem celkem normální. Relativně.

A přesto jsem právě na cestě ke školní psycholožce. Pan Tool trvá na tom, že musím k paní Kellermanové docházet každý čtvrtek ve 14:30.

„Je to pro tvoje vlastní dobro,“ říká pan Tool. „Musíme přece jednat v nejlepším zájmu všech našich studentů.“

Překlad: *Jestli Mešuge popadne nějaký záchvat,*

chci, aby mě na to někdo dopředu upozornil,

abych od ní mohl

ostatní studenty držet dál. Nechci,

aby mě jejich rodiče žalovali.

Z toho jeho zájmu

mě přepadá tíseň.

Nenech se mýlit –

paní Kellermanová

není špatný člověk.

Pan Tool možná, ale

paní Kellermanová? Ne. Jen

k mému „případu“ přistu-

puje až moc zapáleně.

FUJ! FUJ!
O Žádnou Tíseň nestojím!
Teď ne!
Zmizte!

Paní Kellermanová s klidem zvládá přehnané snaživce, příležitostné feťáky nebo holky, které přemýšlí o tom, že si pořídí (ale zatím ještě nemají) nějakou poruchu příjmu potravy. Ale co se mě týče, na to je krátká. Má z psychologie jenom bakalářský titul, zatímco já jsem strávila deset dní v nemocnici s partou MUDrů a PhDěček a jenom jeden z nich mi doopravdy porozuměl.

Paní Kellermanová je taky posedlá mým deníkem.

Hrozně by si ho chtěla přečíst, ale k tomu nikdy nedojde. Neukážu jí z něj ani jediné slovo. Ani čárku.

Během té hodiny s ní si většinou něco píšu, což jí strašně leze

na nervy. Nechci na ni být zlá. Jenže během těch několika rozho-
vorů, co jsme spolu vedly, jsme se vůbec nikam nedostaly.

A tak jsem se rozhodla, že už mluvit nebudu. Radši jsem zti-
cha a pracuju na novém konci *Stmívání*. Ten původní konec není
špatný, ale už jsem říkala, že konce nesnáším. Když je přepisuju,
zdá se mi, že nejsou tak... konečné.

Hmm... tak co by se mohlo stát: Útok zombíků? Párty na
pláži? Souboj nindžů? Taneční soutěž? Srážka Země s nějaký as-
teroidem? „Celé to byl jenom sen“?

Nic z toho mě nebere. A tak radši vymyslím nový konec *Hun-
ger Games*, což je jednodušší – možná proto, že jsem viděla jenom
film a knížku jsem ještě nečetla.

No jo. Přesně proto nemůžu paní Kellermanové svůj deník
ukázat. Asi by z něj byla úplně vedle.

Možná jsem vážně cvok.

KAPITOLA 12: HÁDEJ, KDO PŘIJDE NA VEČEŘI. HÁDEJ ZNOVU.

Je čtvrtek večer a paní Morrisová je trochu rozrušená. Dívá se na *Kolotoč*, ale zdá se, že ji to moc nebaví. Většinou uhodne tajanuku mnohem dřív než soutěžící – občas dokonce ještě předtím, než se na obrazovce objeví první písmeno – ale dneska si neví rady ani s J_D_M_ DÁ_. Očividně je duchem někde mimo.

Vytahuju z ledničky mleté hovězí a přemýšlím, co se to s ní děje, když si najednou uvědomím, že dnes večer měla přijet Marjorie. A je mi všechno jasné.

Marjorie.

Je to fér, že takový nespolehlivý flákač jako Marjorie dostal za matku tak úžasnou osobu, jako je paní Morrisová? Jako vážně? Vždyť Marjorie ji trápí, dokonce i když není doma. A když tady je, je to ještě horší.

Ráda bych paní Morrisovou nějak přivedla na jiné myšlenky. Mohla bych ji vytáhnout ven, seznámit ji s mými kámoši a třeba se jen tak poflakovat po městě. S kým bychom si tak mohly vyrazit? Samozřejmě s Laurencem Darcym. Ale s Holdenem Caulfieldem asi ne. Je fajn, ale moc legrace s ním člověk nezažije. Spíš by se nám hodil někdo jako... možná Nicki Minajová?

Představuju si, jak vyrážíme do nějaké pěkné restaurace. Díky paní Morrisové zaparkujeme na širokém místě pro invalidy hned

před vchodem a jdeme k vrchnímu. Ten se na nás jen podívá a hned nás uvede ke stolu.

Tenhle můj plán má jenom tři trhliny:

1. Nemám auto ani peníze.
2. Neznám Nicki Minajovou osobně.
3. Paní Morrisová by si nezpomněla na slova z písničky Puff Daddyho.

A tak, protože očividně nepůjdeme na večeri do drahé restau-

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.